

АГАТА КРИСТИ СЛУЧАЯТ С НЕЩАСТНИЯ СЪПРУГ

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Безспорно едно от най-ценните качества на господин Паркър Пайн беше съчувственото му отношение към клиентите, което ги подтикваше веднага да му се доверят. Добре познаваше смущението, което ги обземаше, щом пристъпеха прага на кантората му. Господин Паркър Пайн считаше за свой дълг да ги предразположи, за да получи необходимата му информация.

Тази сутрин дойде нов клиент, някой си господин Реджиналд Уейд. Усети веднага, че клиентът му не умее да се изразява. Беше от хората, на които е много трудно да изкажат с думи каквото и да било, свързано с чувствата им.

Посетителят беше висок, едър мъж с благи, приятно сини очи и хубав тен на лицето. Седеше на стола и подръпваше разсеяно крайчето на малките си мустачки, трогателно вперил поглед в господин Паркър, подобно на безсловесно животно.

— Знаете ли, видях обявата ви — престраши се той. — Помислих си, че няма да е зле да дойда дотук. Работата не изглежда много надеждна, но знае ли човек?

— Когато нещата не вървят добре, човек е склонен да рискува — каза господин Паркър Пайн, за да внесе яснота в думите му.

— Именно! Точно така! Съгласен съм да рискувам! Готов съм ни всякакъв риск. При мен нещата са много зле, господин Пайн. Не знам какво да направя. Трудно ми е. Разбирате ли, дяволски ми е трудно.

— Точно това е моята работа. *Зная* какво трябва да се направи! Специалист съм по всякакви човешки проблеми.

— Не се ли изхвърляте малко?

— Не. Човешките проблеми могат лесно да се класифицират и няколко основни групи. Лошо състояние на здравето. Отегчение. Съпруги, които се безпокоят за съпрузите си. Съпрузи... — господин Паркър Пайн направи пауза, — които се безпокоят за съпругите си.

— Всъщност, улучихте! Попаднахте точно в целта!

— Тогава ми разкажете — предложи господин Паркър Пайн.

— Няма нищо за разказване. Съпругата ми иска да ѝ дам развод, за да се омъжи за друг мъж.

— Случва се много често в наши дни. Но вие, доколкото разбирам, не сте съгласни с нея по този въпрос?

— Аз си я обичам — каза простиичко господин Уейд. — Виждате ли, аз си я обичам.

Съвсем обикновено и донякъде банално твърдение, но дори да беше казал: „Аз я боготворя. Обожавам земята, по която стъпва. Бих дал живота си, заради нея“, на господин Паркър Пайн едва ли щеше да му стане по-ясно.

— Както и да е — продължи господин Уейд, — какво бих могъл да направя? Искам да кажа, че човек е толкова безпомощен! Щом тя предпочита онзи мъж, е, ще трябва да се съобразя с правилата на играта. Ще отстъпя и това е.

— Решили сте да й дадете развод?

— Да, разбира се. Не искам да се влачим по съдилища.

Господин Паркър Пайн се вгледа замислено в мъжа пред себе си.

— Но дойдохте при мен. Защо?

— Не знам — усмихна се малко сконфузено мъжът. — Виждате ли, не съм умник. Не мога да измисля как да постъпя. Реших, че вие... хъм... бихте ми предложили нещо. Разбирате ли, имаме шест месеца. Тя се съгласи. Ако в края на шестия месец е все още на същото мнение... е, тогава аз ще се разкарам. Помислих си, че бихте могли да ми подскажете някоя идея. Засега всичко, което правя, я дразни. Господин Пайн, работата се свежда до следното: аз не съм интелигентен! Падам си по игрите с топки, обичам да направя някой хубав удар на голф, да спечеля сет на тенис. Не си падам по музика, изкуство и подобни неща. Съпругата ми е интелигентна. Тя обича картини, опера и концерти и естествено, с мен ѝ е скучно. Онзи мъж, един гаден дългокос тип, знае всичко за тези работи. Умее да говори за тях. Аз не умея. В известен смисъл, мога да разбера защо една интелигентна и красива жена се е отегчила с магаре като мен.

Господин Паркър Пайн изсумтя и попита:

— Откога сте женени? От девет години? И предполагам още от самото начало сте възприели подобно поведение. Погрешно, господине, катастрофална грешка! Никога не бива да подходите към една жена от позицията на виновен? Тя ще използва слабостите ви, за да вземе връх. Вие направо си го заслужавате! Би трябвало да се гордеете с атлетическите си способности. А за изкуството и за музиката да говорите като за „онези глупости, които се харесват на жена ми“. Трябвало е да ѝ съчувствате, че тя самата не е добра в спортните игри. От пораженческия дух брачният живот започва да

линее! Някоя жена не може дълго да го понесе. Нищо чудно, че съпругата ви не иска да продължава повече по този начин.

Господин Уейд погледна объркано домакина.

— Добре де, тогава какво да правя, според вас?

— Точно в това е въпросът. За онова, което е трябвало да направите преди години, вече е късно. Сега трябва да възприемете друга тактика. Имали ли сте някога любовни истории с жени?

— Разбира се, че не.

— А леки флиртове?

— Никога не съм се интересувал от други жени.

— Грешка. Ще трябва да започнете да се интересувате.

Господин Уейд се стресна.

— Вижте, аз всъщност не бих могъл. Искам да кажа...

— Вие няма да правите нищо. Ще ви свържа с една моя сътрудничка. Тя ще ви казва какво да правите, но разбира се, вниманието, което ще ѝ оказвате, ще бъде само част от деловите отношения.

— Така е по-добре — поуспокой се господин Уейд. — Но неистина ли мислите, че... искам да кажа, струва ми се, че тогава Айрис ще се убеди още повече, че трябва да се отърве от мен.

— Не познавате човешката природа, господин Уейд. А още по-малко женската. От женска гледна точка, в настоящия момент, вие сте едва ли не боклук. Никой не ви желае. Каква полза би могла да има една жена от човек, от който никой не се интересува? Никаква. А сега да погледнем нещата от друг ъгъл. Представяте ли си какво ще стане, ако съпругата ви разбере, че вие желаете да си възвърнете свободата не по-малко от самата нея?

— Ами би трябвало да е доволна.

— Би трябвало, но там е работата, че тя изобщо няма да е доволна! Още повече, когато види, че сте привлекли вниманието на очарователна млада жена. Млада жена, която има избор. Вашите акции моментално ще се покачат! Съпругата ви знае, че всички нейни приятелки ще кажат, че ви е омръзнала и искате да се ожените за по-привлекателна жена. Това ще я ядоса.

— Мислите ли?

— Сигурен съм. Няма да бъдете вече „бедния стар Реджи“. Ще станете „онзи женкар Реджи“! Разликата е огромна! Няма да се откаже

от другия мъж, но ще иска в същото време да ви задържи. Но вие няма да ѝ се давате. Ще се държите твърдо на всички нейни аргументи ще отговаряте: „Най-добре ще е да се разделим!“ и „Не си подхождаме по темперамент.“ Осъзнал сте, че е имала право да ви обвинява, че никога не сте я разбирали, но е вярно също така, че *тя* никога не ви е разбирала. Но да не влизаме в подробности. Ще получите пълните указания, когато му дойде времето.

Господин Уейд сякаш не бе напълно убеден.

— Смятате ли наистина, че планът ви ще успее?

— Не твърдя, че съм абсолютно сигурен — рече предпазливо господин Паркър Пайн. — Възможно е съпругата ви да се е влюбила толкова силно в онзи мъж, че да не обърне внимание на думите или постъпките ви, но ми се струва малко вероятно. Изглежда в тази история я е въвлякло отегчението, отегчението от атмосферата на всеотдайност и любов, с която сте я огради толкова безразсъдно. Ако следвате моите инструкции, бих казал, че имате деветдесет и седем процента шанс.

— Звучи доста добре — отбеляза господин Уейд. — Приемам. Впрочем, ъ-ъ-ъ... колко?

— Таксата ми е двеста гвинеи. Плаща се предварително.

Господин Уейд извади чековата си книжка.

В слънчевия следобед градината на Лоримър Корт беше прекрасна. Айрис Уейд, изтегната в шезлонга, приличаше на великолепна цветна картина. Носеше дреха в пастелни нюанси на тъмнолилаво и благодарение на грижливо поставения грим изглеждаше много по-млада от своите тридесет и пет години.

Разговаряше с приятелката си госпожа Масингтън, с която винаги си съчувстваха. И двете бяха наказани с атлетични съпрузи, които говореха или за борсови акции, или за голф.

— И така човек се научава да живее своя живот и да не пречи на другите да живеят своя — заключи Айрис.

— Вие сте чудесна, драга — заяви госпожа Масингтън и бързо добави: — Кажете ми, коя е онази девойка?

Айрис повдигна отегчено рамене.

— Не ме питайте. Реджи я е намерил отнякъде. Тя е неговата малка приятелка! Толкова е забавно! Всъщност той обикновено не се заглежда по жени. Онзи ден дойде при мен, мънка, заеква и накрая каза, че иска да покани госпожица де Сара за уикенда. Разбира се, не можах да се сдържа и се засмях. Представяте ли си, *Реджи* да покани жена за уикенда! И ето я сега тук.

— Къде се е запознал с нея?

— Не зная. Измърмори ми нещо неясно.

— Може би отдавна я познава.

— О, не мисля — отвърна госпожа Уейд. — Разбира се — продължи тя, — аз съм доволна. Много съм доволна. Искам да кажа, че за мен така нещата много се улесняват. Защото *ми е мъчно* за Реджи. Той е толкова мил. Казах на Синклер, че това много ще нарани Реджи. Но той твърди, че скоро ще му мине. И както изглежда е прав. Само преди два дни Реджи изглеждаше със сломено сърце, а сега кани тази госпожица за уикенда! Както споменах, това ме *радва*! Приятно ми е да видя, че Реджи се забавлява. Предполагам помислил си е, че ще започна да го ревнувам! Боже, каква абсурдна идея! „Разбира се, че можеш да доведеш своята приятелка!“ — казах му аз. Горкият Реджи, няма такова момиче изобщо би му обърнало внимание? Тя просто се забавлява с него.

— Изключително привлекателна е — отбеляза госпожа Масингтън. — Опасно привлекателна, ако разбирате какво имам предвид. Този тип момичета се интересуват единствено от мъжете. Струва ми се, че май не е стока.

— Вероятно не е — каза госпожа Уейд.

— Дрехите ѝ са великолепни — продължи госпожа Масингтън.

— Малко са екстравагантни, не мислите ли?

— И много скъпи.

— Изглежда, че е много богата.

— Вижте, идват насам — каза госпожа Масингтън.

Маделин де Сара и Реджи Уейд вървяха през ливадата. Смееха се, разговаряха и изглеждаха много щастливи. Маделин седна в един стол, махна баретката, която носеше на главата си и прокара пръсти през великолепните си черни къдрици.

Безспорно бе красива.

— Прекарахме чудесен следобед! — възкликна тя. — Много е горещо! Сигурно изглеждам ужасно!

Реджи Уейд трепна нервно от репликата ѝ.

— Вие изглеждате... Изглеждате... — той се поколеба, после се засмя. — Няма да ви кажа как!

Очите на Маделин срещнаха неговите. В погледа ѝ се четеше пълно разбиране. Госпожа Масингтън забеляза това и застана нащрек.

— Вие трябва да играете голф! — обърна се Маделин към домакинята. — Много губите! Защо не започнете да се учите? Имам една приятелка, която стана доста добра, а е по-възрастна от вас.

— Тези неща не ме интересуват — каза студено Айрис.

— Не обичате ли спортните игри? Колко жалко! Човек са разтоварва. С подходящи тренировки почти всеки може да се научи да играе сравнително добре. Аз много подобрих играта си на тенис миналото лято. Но на голф съм безнадежден случай!

— Глупости! — възрази Реджи. — Нуждаете се единствено от тренировки. Днес направихте толкова добър удар с месинговия стик!

— Да, защото вие ми показахте! Прекрасен учител сте! Има хора, които просто не ги бива за това. Но вие имате дарба! Сигурно е чудесно човек да бъде като вас, да умее да прави всичко!

— Глупости. Не съм добър... За нищо не ме бива — притесни се Реджи.

— Вие сигурно много се гордеете с него — обърна се Маделин към госпожа Уейд. — Как сте успели да го опазите толкова години? Трябва да сте много умна жена. Или просто сте го крили някъде?

Домакинята не отговори. Грабна книгата си с трепереща ръка.

Реджи измърмори нещо за преобличане и се отдалечи.

— Наистина е много мило от ваша страна, че ме поканихте — продължи Маделин. — Някои жени са подозрителни към приятелките на съпрузите си. Според мен, ревността е нещо абсурдно. Вие как мислите?

— Така е, наистина. Не съм и помисляла да ревнувам Реджи.

— Това е прекрасно! Защото за всички е ясно, че мъжът ви е много привлекателен за жените! За мен беше истински шок, когато узнах, че е женен. Защо всички интересни мъже ги разграбват още съвсем млади?

— Радвам се, че намирате Реджи за толкова привлекателен — отбеляза госпожа Уейд.

— А не е ли наистина такъв? Изглежда чудесно и е много добър спортист. И това престорено безразличие към жените... Направо ни влудява!

— Предполагам, че имате доста приятели... — подметна госпожа Уейд.

— О, да! Предпочитам мъжете пред жените. Те никога не са се отнасяли добре към мен. Не мога да разбера защо е така...

— Може би защото сте твърде добра към техните съпрузи — засмя се престорено госпожа Масингтън.

— Понякога на човек направо му става жал. Толкова много чудесни мъже са обвързани с тъпи съпруги! Нали ги знаете, онези надуте жени, които се правят, че разбират от изкуство. Естествено всеки мъж би искал да има млада и умна приятелка, с която да разговаря. Съвременните представи за брака и развода са много мъдри. Докато все още си млад можеш да започнеш отново с друг човек, който споделя вкусовете и идеите ти. В крайна сметка се оказва, че така е по-добре за всички. Искам да кажа надутите съпруги да си намерят някоя дългокоса личност, която да им подхожда. Мисля, че да изоставиш онова, което не ти харесва и да започнеш отново, е разумно. Нали така, госпожо Уейд?

— Определено.

Студенина, вложена в отговора ѝ, достигна до съзнанието на Маделин. Тя промърмори нещо за извинение и остави двете приятелки сами.

— Тези модерни момичета са отвратителни! — възнегодува госпожа Уейд. — В главите им няма нищо.

— В главата на това момиче има нещо, Айрис — отвърна госпожа Масингтън. — Тя е влюбена в Реджи.

— Глупости!

— Влюбена е! Видях как го гледаше. Хич не я е грижа дали той е женен или не. Решила е да го има. Намирам, че е отвратително.

Госпожа Уейд замълча за момент, след това се изсмя несигурно.

— В края на краищата какво значение има! — възкликна тя.

Госпожа Уейд също се качи в спалнята. Съпругът ѝ се преобличаше и си тананикаше нещо.

— Забавляваш Ли се, скъпи? — попита съпругата му.

— Хъм... да.

— Радвам се. Искам да си щастлив.

— Да, щастлив съм.

Реджи не умееше много да се преструва, но силното му притеснение от мисълта, че наистина се забавлява и е щастлив, свърши добра работа. Стремеше се да избягва очите на съпругата си. Когато тя му заговори, той подскочи. Почувства се засрамен. Целият този фарс му беше противен. Нищо не би могло да предизвика по-добър ефект. Той изглеждаше като наистина виновен.

— Отдавна ли я познаваш? — попита неочаквано госпожа!

— Ъ-ъ-ъ... кого?

— Госпожица де Сара, разбира се.

— Ами... не знам точно. Искам да кажа, от известно време.

— Така ли? Никога не си споменава за нея.

— О, нима? Предполагам, че съм забравил.

— Ти наистина СИ забравил! — рече госпожа Уейд и се фръцна, развявайки тъмнолилавата си пола.

След чая господин Уейд показа на госпожица де Сара градината с рози. Вървяха по тревата, усещайки как два чифта очи сякаш пробождат гърбовете им.

— Вижте какво... — започна рязко господин Уейд, след като са скриха от погледите. — Вижте какво, мисля, че трябва да се откажем. Съпругата ми ме гледа така, сякаш ме мрази.

— Не се тревожете — каза Маделин. — Всичко е наред.

— Така ли мислите? Не ми се иска да я настройвам срещу мен. Тя каза някои ужасни неща по време на чая.

— Всичко върви както трябва — увери го Маделин. — Справяте се великолепно.

— Наистина ли?

— Да. — Тя снижи глас и продължи: — Жена ви завива покрай терасата. Иска да види какво правим. Целунете ме!

— О! — възкликна нервно господин Уейд. — Трябва ли? Искам дв кажа...

— Целунете ме! — нареди му властно Маделин. Господин Уейд я целуна. В целувката му липсваше жар, но Маделин се погрижи това да не проличи. Ръцете ѝ го обгърнаха. Господин Уейд се олюля.

— Ох! — изстена той.

— Много ли ви беше противно? — попита Маделин.

— Не, разбира се — отрече галантно господин Уейд. — Но малко ме... изненада. — Сетне с копнеж добави: — Не мислите ли, че стояхме достатъчно дълго в градината?

— Предполагам — каза Маделин. — Свършихме добра работа.

Върнаха се на поляната. Госпожа Масингтън им събщи, че госпожа Уейд е отишла да си легне.

Малко по-късно господин Уейд се приближи към Маделин с разтревожено лице.

— Тя е в ужасно състояние... изпаднала е в истерия.

— Добре.

— Видяла е как ви целувам.

— Нали точно това искахме.

— Знам, но не мога да ѝ го кажа, нали разбирате? Не знаех как да постъпя... Казах ѝ, че просто... просто се е случило.

— Отлично.

— Тя ми заяви, че вие си правите сметка да се омъжите за мен и че не сте стока. Това ме разстрои. Всичко се стовари върху вас. Искам да кажа, че в случая вие просто си вършите работата. Обясних ѝ, че изключително много ви уважавам, а тя ми отвърна, че не е истина. Боя се, че наистина се ядосах, когато започна да ви обвинява.

— Великолепно!

— Тогава тя ми каза да се махна. Не желаела никога повече да разговаря с мен. Щяла да си събере багажа и да си отиде. — Уейд изглеждаше объркан.

— Ще ви науча какво да ѝ отговорите — усмихна се Маделин. — Кажете ѝ, че вие ще си тръгнете. Ще си вземете куфарите и ще отидете в града.

— Но аз не го желая!

— Няма значение. Изобщо няма да е необходимо да го правите. На жена ви ще е противна мисълта, че вие ще се забавлявате в Лондон.

На следващата сутрин Реджи Уейд ѝ събщи последните новини.

— Тя каза, че не било честно от нейна страна да си тръгне, след като се е съгласила да остане още шест месеца. Но тъй като аз съм

канел тук приятелките си, тя не виждала причина защо да не доведе Синклер Джордан.

— Той ли е въпросната личност?

— Да, и дяволите да ме вземат, ако го допусна в моята къща!

— Трябва да го направите — рече Маделин. — Не се тревожете, ще имам грижата за него. Кажете й, че сте размислил и нямате нищо против, тъй като сте сигурен, че и тя няма да възрази да ме поканите да остана още малко.

— О, Господи! — въздъхна господин Уейд.

— Не губете кураж! — каза Маделин. — Всичко върви великолепно. Още две седмици и вашите проблеми ще приключат.

— Две седмици! Наистина ли предполагате, че ще стане?

— Аз не предполагам. Сигурна съм! — заяви Маделин.

Една седмица по-късно Маделин де Сара влезе в кабинета на господин Паркър Пайн и се отпусна уморено на стола.

— Ето я Кралицата на прелъстителките — посрещна я с усмивка господин Паркър Пайн.

— Прелъстителка! — засмя се многозначително Маделин. Никога не съм си представяла, че ще е толкова трудно! Този мъж е изцяло завладян от жена си! Направо болестно състояние.

Господин Паркър Пайн отново се усмихна.

— Да, наистина. Е, в известен смисъл това улесни нашата задача. Не мога с лека ръка да излагам всеки мъж на твоя чар, скъпа моя Маделин.

Девојката се разсмя.

— Ако знаете с каква мъка го накарах да ме целуне така, както му харесва...

— Обогатявате опита си, скъпа. Е, изпълнихте ли задачата?

— Мисля, че всичко е наред. Имахме страхотна сцена снощи. Да помисля, последният ми доклад не беше ли преди три дни?

— Да.

— Както ви докладвах, трябваше само да хвърля един поглед на онзи нещастен червей Синклер Джордан и той се влюби до уши в мен. Най-вероятно по скъпите ми дрехи е решил, че съм богата. Госпожа Уейд, разбира се, побесня. И двамата мъже ме обграждаха с внимание.

Побързах да покажа къде са моите предпочитания. Присмивах се в лицето на Синклер и то пред нея. Присмивах се на дрехите и на дългата му коса. Посочих, че коленете му са щръкнали.

— Отличен подход — похвали я господин Паркър Пайн.

— Снощи избухна скандал. Госпожа Уейд открито се нахвърли върху мен. Обвини ме, че съм рушала семейството ѝ. Реджи Уейд спомена историйката със Синклер Джордан. Тя заяви, че било в резултат единствено на това, че се чувствала нещастна и самотна. От известно време била забелязала, че съпругът ѝ се е отдръпнал от нея, но не знаела причината. Каза, че двамата са били винаги много щастливи, че го обожавала и го желала, и то единствено него. Аз ѝ казах, че вече е късно. Господин Уейд се придържаше точно към моите инструкции. Заяви, че тя изобщо не го интересувала. Щял да се ожени за мен! Госпожа Уейд можела да си има своя Синклер веднага. Нямало смисъл да чакат шест месеца. По-добре да се разведат сега. След няколко дни, продължи господин Уейд, съпругата му щяла да има достатъчно доказателства и можела да даде нареждане на адвокатите си да започнат делото. Той каза, че не можел да живее без мен. Тогава госпожа Уейд притисна ръце към гърдите си и заговори за слабото си сърце. Дадох ѝ бренди. Господин Уейд не отстъпи. Тази сутрин замина за града и не се съмнявам, че съпругата му вече е хукнала след него.

— Значи всичко е наред — зарадва се господин Паркър Пайн. — Този случай приключи успешно.

Вратата се отвори със замах. На прага застана Реджи Уейд.

— Тя тук ли е? — попита той, като нахлу в стаята. — Къде е тя? — Той съзря Маделин. — Любима! — извика той. Хвана ръцете ѝ: — Любима, о, моя любима! Ти нали разбра, че снощи всичко беше наистина? Истина беше всяка дума, която казах. Бях сляп толкова дълго време! Но през последните три дни се осъзнах!

— Какво сте осъзнали? — обърка се Маделин.

— Разбрах, че те обожавам. За мен в света не съществува друга жена, освен теб. Айрис ще започне дело за развод и когато то приключи, ти ще се омъжиш за мен, нали? Кажи „да“, Маделин! Аз те обожавам!

Той грабна в прегръдките си парализираната от шока Маделин. В този миг вратата отново рязко се отвори и в стаята нахълта слаба жена

в размъкнати дрехи.

— Така си и мислех! — извика новодошлата. — Проследих те! Знаех, че ще отидеш при нея!

— Мога да ви уверя — започна господин Паркър Пайн, излизайки от вцепенението, което го бе обхванало.

Натрапницата не му обърна никакво внимание. Продължи да напада:

— О, Реджи, нима искаш да разбиеш сърцето ми? Моля те, върни се! Няма да ти кажа нито една дума за всичко, което се случи. Ще се науча да играя голф. Няма да се виждам с приятели, които са ти неприятни. След всички тези години, които сме живели щастливо заедно...

— Никога досега не съм бил щастлив — каза господин Уейд, впил поглед в Маделин. — Хайде стига, Айрис. Нали искаше да се омъжиш за онова магаре Джордан. Защо не го направиш?

Госпожа Уейд изкрещя:

— Мразя го! Не искам да го виждам! — Тя се обърна към Маделин. — Ти, мръсно! Вампирка такава! Искаш да ми откраднеш съпруга...

— Не ви искам мъжа — отвърна разярено Маделин.

— Маделин! — Господин Уейд се втренчи в нея с болка.

— Моля ви, вървете си — каза Маделин.

— Виж какво, аз не се преструвам! Говоря най-сериозно.

— О, махайте се! — изкрещя истерично Маделин. — Махайте се *оттук!*

Реджи тръгна неохотно към вратата.

— Ще се върна — предупреди я той. — Това не е краят. — Той излезе и затръшна вратата.

— Момичета като вас трябва да бъдат бити с камшици и жигосвани! — извика госпожа Уейд. — Реджи беше толкова добър с мен, преди да се появите вие. Сега така се промени, че не мога да го позная. — Хълцайки, тя изтича след съпруга си.

Маделин и господин Паркър Пайн се спогледаха.

— Нищо не мога да направя — каза безпомощно тя. — Той е много добър човек, мил, но... аз не искам да се омъжа за него. Нямах ни най-малка представа, че ще стане така. Ако знаете само, колко се измъчих, за да го накарам да ме целуне!

— Хъм! За съжаление, трябва да призная, че направих грешка в преценката си. — Той поклати тъжно глава и като придърпа папката на господин Уейд към себе си, написа напярко върху нея:

ПРОВАЛ — причината е в човешката природа.
Забележка: Трябваше да се предвиди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.